

PAVOL JANÍK

Rusko v Európskej únii?

Vízia Ruska ako členského štátu Európskej únie nikdy neprichádzala do úvahy vzhľadom na jeho veľkosť. Hypotetickou fúziou dvoch uvedených geopolitických entít by vlastne vznikla Eurázijská únia, ktorá už existuje, hoci zrejme nie na rovnakej úrovni integrácie. Nehovoriac o vnútorných problémoch EÚ – napríklad aktuálnom procese vystúpenia Veľkej Británie z kontinentálneho zväzku. A neprehliadajúc interné ťažkosti jednotlivých štátov – povedzme vývoj smerujúci k možnému rozpadu Španielska.

Niektoré európske štáty majú výnimku, ale v zásade sa členstvo v EÚ spája s členstvom v NATO. Keď Rusko požiadalo o členstvo v Organizácii severoatlantickej zmluvy, bolo odmietnuté, čím sa NATO jasne vyhranilo ako jeho potenciálny hlavný protivník, čomu zodpovedajú aj všetky typy vojenských aktivít a cvičení. Rusko má za sebou aj skúsenosť z ekonomického kolapsu, keď ho nehorázne rozkradli v poslednej dekáde 20. a začiatkom 21. storočia počas jednostrannej orientácie na USA, ktoré mali svojich inštruktorov vo všetkých oblastiach riadenia krajiny, vrátane silových zložiek a jadrového arzenálu.

Napriek tomu v Moskve pretrvávajú exponenti práve spomínaného obdobia všeobecného úpadku, ktorí dostávajú priestor aj v najsledovanejších diskusných reláciách tamojších oficiálnych televíznych staníc, kde nielen smelo tvrdia, že na negatívne javy treba zabudnúť, ale absurdne propagujú členstvo Ruskej federácie v Európskej únii a z neho vyplývajúce výhody. V neuveriteľnej argumentácii sa objavujú také nezmysly, ako je zrušenie hraníc medzi štátmi, hoci ide iba o zrušenie hraničných kontrol, ktoré sa v prípade potreby môžu obnoviť a miestami sa obnovujú. Ďalej sa hovorí o členstve Veľkej Británie, akoby vôbec neexistoval Brexit. Vyhlasuje sa, že priemerný starobný dôchodok v EÚ je 3 000 EUR, hoci napríklad na Slovensku je asi 440 EUR a to sme na tom nepochybne lepšie ako Bulharsko, Rumunsko a podobné ekonomiky. Tvrdí sa, že členské štáty sa vzdali svojich peňazí, hoci sme obklopení krajinami (s výnimkou neutrálneho Rakúska), ktoré si ponechali vlastnú menu. V neposlednom rade sa klame, že sa členské krajiny vzdali svojich armád a majú

jednu spoločnú, hoci práve vytvorenie európskej armády USA nikdy neumožnia, lebo by sa EÚ stala bezpečnostne nezávislá od Washingtonu.

Teoreticky môže ktokoľvek kdekoľvek čokoľvek tárať, ale mal by mať seriózných oponentov, schopných oprieť sa o fakty. Lenže prítomní odborníci zostávajú v rovine povrchnej idealistickej vlasteneckej rétoriky, podľa ktorej sa Rusko nevzdá svojej suverenity za misu šošovice, teda za lepšie sociálne zabezpečenie svojich obyvateľov. Nepravdivé výroky nemá kto vecne korigovať, lebo ani nie je možné pripraviť sa každý deň na 3-hodinovú diskusiu – či už ako moderátor alebo ako člen skupiny sústavne pozývaných tých istých hostí. V tom tkvejú aj oprávnené výhrady nemenovaného špecialistu na globálnu politiku, ktorý je tiež znepokojený úrovňou politológov, čo sa denne prezentujú na obrazovkách vplyvných ruských televízií.

Intelektuálnu obmedzenosť slovenského mediálneho a politického prostredia v načrtnutom kontexte škoda komentovať. Pre našich miestnych sebavedomých manekýnov, ktorí pôsobia v oboch sférach verejného života, ani návšteva ruského prezidenta v susednom Rakúsku nie je dostatočným signálom, že sa vo svete niečo deje a bude sa to skôr alebo neskôr bytostne dotýkať aj nás. Možno na to prídu až vtedy, keď prestaneme spolu s Ukrajinou profitovať na transporte ruského plynu do západnej Európy a budeme ho nakupovať z Nemecka, kam sa dostane po dne Baltského mora.

<http://pavoljanik.sk/periodika.html>